

אילו היה גבר מביים את עכשיו הגיע תורי, היו בוודאי מאשימים אותו בשמרנות ובתוצרת אוסקיה של האשה בכוננת-חילה. אבל הבמאי במיקרה זה הוא אשה, ולא סתם אשה, אלא גברת צעירה, שהיתה מעורבת מאוד, במשך 33 שנות חייה, בתנועה הממיניסטית.

סירטה הראשון, חברות, אף הציג את העולם מנקודת-מבט של נערה צעירה, הי מנסה לפלס את דרכה בו. והנה, בסירטה העלילתי המלא השני מציגה קלאודיה וייל פן שלא ציפי לו. "אני פמיניסטית. אבל שמרנית" היא מגדירה את עצמה, ואם יש מי שסבור כי זהו פאראדוקס, הרי דווקא בכך טמון העניין שיש בגברת עצמה וכי סרט שלה.

על קאריירה. עכשיו הגיע תורי הוא למעשה סיפור המתרחש אחרי שהאשה השיגה, לכאורה, את כל הזכויות שנכספה להם. גיבורת הסרט, קייט גאנצינגר, היא מתמטיקאית, אשה משתחררת החיה עם ארכיטקט, שאותו בחרה מתוך רצון חופשי, ללא שום כוונת נישואין. היא מרווחת היטב, יש לה קאריירה עצמאית ובטוחה, וכל מה שאשה יכולה לאחל לעצמה. והנה, מסתבר, שלמרות הכל היא עדיין אינה מרוצה. "אני חוששת שהתגלמות השיחורר המוחלט זו הברידות", טוענת הסופרת התסריטאית אלינור ברגשטיין, שכתבה את התסריט לוייל. ולמרות כל הכתרים שנקשרו למושגים של חירות, קשה לראות בבדידות מטרה נשגבת. "נידמה לי שהגיע הזמן לטפח גם את החלק השני של חיינו, ולא לדבר גבוהה אך ורק בקאריירות", מסבירה את עצמה קלאודיה וייל. "אחרת נמצא את עצמנו בתוך חלל ריק, ללא שוש קשר קרוב עם בני-תמותה אחרים, או לכל היותר, בקשרים שהם רופפים וחסרי כל אינטימיות".

זה בערך מה שקורה לגיבורת הסרט החדש של קלאודיה וייל. הארכיטקט שבי חיה הוא בחור נחמד מאוד, ליצן המצליח להצטיקה גם ברגעים המעצבנים יותר של חיה. טיפוס המתעקש לקבל את הכל בחיוך ובמשיכת כתף, אחרי שעבר נסיון לא כל-כך מצלח של חיי נישואין, בהם נדרש להשתתפות ולהתערבות אישית מוזר לטת, שסחטן אותו מבחינה רגשית.

החלטנו להעניק זה לזה מרחב-מחיה גדול ככל האפשר, מגדירים השניים את היחסים ביניהם, שלמראית עין לפחות הם יחסים בין זוג אידיאלי — כשהיא באה הביתה ומקוננת על תלמיד מתחכם העולה לה על העצבים, הוא מוכן עם הבדיחה התורנית, וכאשר הוא קורא בפניה נאום על עיצוב סביבתי, שהכין לקראת אירוע מסויים, היא מגיבה בעניין מנומס ובהערות מיקצועיות, שעה שהיא כבר מוכנה ומזר מגת, על מזוודותיה, לנסוע משיקאגו לניו יורק, כדי לבדוק אפשרות של קידום מיקצועי לעצמה.

על אהבה. "כל מי שאני מכירה סביבי

ג'יז קייבורג בתפקיד קייט גאנצינגר ומייקל דאגלס בתפקיד בן לויין, עכשיו הגיע תורי" החששות האמיתיים מן החיים

על הורים. כך, למשל, ההינתקות מן ההורים. קייט מתקשה לעכל את העובדה שאביה, אשר חי חיי אושר מושלמים (או לפחות כך נדמה לה) עם אמה המנוחה, הולך לשאת אשה אחרת. ועוד יותר גרוע, אשה בדיוק מן הסוג של האם — לא צעירה במיוחד, לא יפה במיוחד, אשה היכולה להיות בכל הרצינות תחליף לאם, ולא משהו שאפשר לכנות בוילזול "שיגעון של גבר מזוקן". בן, שחקן הבייסבול

קייבורג עם צ'ארלס גרודין (הארכיטקט משיקאגו) ללא כוונות נישואין

מדברת היום על אהבה, אומרת קלאודיה וייל בראיון לעיתונאי האמריקאי ריקס ריד. ובתה-הזכרה שלה זהה, למעשה, גם משי את-נפשה של קייט גאנצינגר. וזה בדיוק מה שהיא מוצאת ותוך סוף-שבוע אחד בי ניו-יורק. היא נפגשת עם ועדה המציעה לה תפקיד אדמיניסטרטיבי חדש, והיא הולכת לחתונת אביה האלמן עם אשה בת גילו. שגם ילדיה הם בני גילה של קייט, אחד מהם הוא בן לויין, שחקן בייסבול, שיצא לגימלאות לפני הזמן בשל פגיעה חמורה בכתף, והמנסה להתגבר בעצמו לא רק על קאריירה שנקטעה באיבה, אלא גם על נישואין שעלו על שירטון.

אם כי הסרט הוא בעיקרו קומדיה, ויש בו אותה כתיבת דיאלוגים המפורסמת לקולנוע האמריקאי — כתיבה שבה אסור להעביר יותר משלוש רפליקות בלי בדיחה — הוא מתעסק בכמה דברים שכלל וכלל אינם מצחיקים, ואם כי כל תפאורת הרקע לסרט מזכירה את אופנת "הטלפונים הלבנים" של הקומדיות האלגנטיות — עם עליית-גג אופנתית, בשיקאגו, חדר מלון מפואר בניו-יורק, ולבוש אופנתי להפליא של ג'יל קלייבורג בתפקיד הראשי — מדבר הסרט, למרות הכל, על דברים פשוטים בהחלט, מעשיים בהחלט, שאינם אופייניים רק לגיבורי סרטים דימיוניים, אלא לחלק גדול מן הבורגנות האמריקאית ה-מצויה.

קייבורג עם בכרזי גארנד (אשתו החדשה של האב) האהבה האמיתית והמסורה

קייבורג — גאנצינגר מורדת חולצה קאריירה עצמאית

לשעבר, חי עדיין את טראומת העימות עם אביו המנוח, רופא, בן למישפחת רופאים, שסבר כי בנו ישתמש בספורט כדי להקל את זרכו בלימודים, אבל מעולם לא הסכים, לפחות לא בפה מלא, שהספורט יכול להפוך עיקר.

או, במושגים אחרים, החשש מפני ההבל הקארייריסטי ומן הניצוצות הראשונים של ההכרה בעובדה, שבה חייבים רוב האנשים להודות, כי הם אינם אלא בני-תמותה מן השורה ולא עילויים חד-פעמים ששםם ייכנס להיסטוריה. אם אצליח לפתח את התיאוריה המתמטית שלי, אולי אמנה בין גיוטון לאוקליד" מתלהבת קייט, אבל משלימה, "אלא שגיוטון היה בן 21 כאשר עלה לגדולה". והיא קייט, מעל ומעבר